

Μικρά και τριανταφυλλένια (11)

1. Με τον Άδωνι Γεωργιάδη, μπορεί κάποιος να συμφωνεί ή να διαφωνεί με τις πολιτικές θέσεις και τα πεπραγμένα του, όπως μπορεί να τον συμπαθεί, να τον αντιπαθεί, ή να του είναι αδιάφορος ως προσωπικότητα. Αλλά, από πότε η πώληση βιβλίων χρεώνεται ως κάτι υποτιμητικό και καταλογίζεται στα μείον κάποιου πολιτικού; Από πότε η εργασία αποτελεί στίγμα και όνειδος; Δηλαδή, τότε τί πρέπει να πούμε για ανεπάγγελτους πολιτικούς, όπως ο Σαμαράς, ο Τσίπρας, ο Τζέφρι Παπανδρέου κ.ά., που τα μόνα ένσημα που έχουν κολλήσει, είναι αυτά της πολιτικής;

2. Ορισμός του «Μπογδανισμού»: Να είναι μεσάνυχτα κι εσύ να λες: «Καλημέρα, καλησπέρα, καληνύχτα· διαλέξτε και πάρτε».

3. Ρητορικό ερώτημα: Στις «έγκυρες» -υποτίθεται- δημοσκοπήσεις, που όπως γνωρίζουμε γίνονται τηλεφωνικά, συμμετέχουν κι όσοι τους έχουν κόψει το τηλέφωνο;

4. Πινελιές σουρεαλισμού: Να δολοφονείται ο Πάσσαρης στις φυλακές της Ρουμανίας και να επιστρέφει στην Ελλάδα ως ήρωας με το φέρετρό του τυλιγμένο με την ελληνική σημαία. Εμείς όμως, δεν είμαστε Αλβανοί, έτσι;

5. Αυτό το «τριανταφυλλάκι» δεν είναι δικό μου, αλλά μου άρεσε και το παραθέτω:

Ο Σταύρος Θεοδωράκης είναι ο νέος Ξενοφών Ζολώτας (απ' την ανάποδη)

ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ του μακρινού 1957 ο Ξενοφών Ζολώτας μιλώντας στο ετήσιο συνέδριο της Παγκόσμιας Τράπεζας, πέτυχε κάτι που φαινόταν ακατόρθωτο: Αν και όλη η ομιλία του ήταν στην Αγγλική γλώσσα, χρησιμοποίησε σχεδόν αποκλειστικά ελληνογενείς λέξεις, όπως: "anathema", "dynamism", "thesaurus", "plethora", "ethnos", "phenomenon", "gnomon", "ecumenical", "democratic", "logomachy" κλπ. Η πράξη αυτή του Ξ. Ζολώτα προκάλεσε το γενικό θαυμασμό (εντός και εκτός Ελλάδας) και έκανε την ομιλία του αυτή να

μείνει στην ιστορία

ΤΟ ΜΑΡΤΙΟ του 2014, ο Σταύρος Θεοδωράκης πραγματοποιεί προεκλογικές ομιλίες, αναφερόμενος κυρίως στις “αιτίες που μας έφεραν ως εδώ”. Το ανεπανάληπτο κατόρθωμα του Σταύρου Θεοδωράκη είναι ότι, στις ομιλίες του αυτές, έχει καταφέρει να μην χρησιμοποιήσει καμμία εκ των παρακάτω λέξεων και φράσεων: “ΠΑΣΟΚ”, “Παπανδρέου”, “Σημίτης”, “Βενιζέλος”, “Άκης”, “Τσοχατζόπουλος”, “Μαντέλης”, “Τσουκάτος”, “Πανταγιάς”, “Παπακωνσταντίνου”, “Στουρνάρας”, “Παπαντωνίου”, “Λαλιώτης”, “Πάγκαλος”, “Μπόμπολας”, “Λαμπράκης”, “Ψυχάρης”, “αλλαγή”, “εκσυγχρονισμός”, “Χρηματιστήριο”, “Μέγκα Τσάνελ”, “για τον Σοσιαλισμό παλεύουμε όλοι” κλπ.

Πρόκειται για ένα ένα σχεδόν ισάξιο και περίπου ανάλογα ακατόρθωτο επίτευγμα με εκείνο του Ξενοφώντος Ζολώτα.